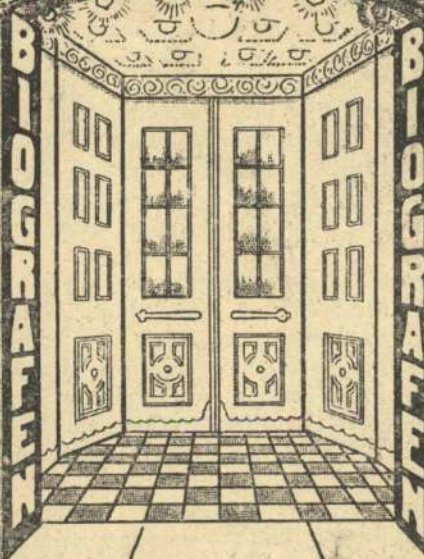

PROGRAM

BIOGRAFEN

GL. KONGEVEI · 100 ·
HJ. AF ØRSTEDSVEI

TAIFUN.

Skuespil af Melchior Lengyel.

Autoriseret Bearbejdelse.

PERSONERNE:

Dr. Nitobe Tokeramø, Hr. Einar Rosenbaum
Toyu Yoshikawa . . . „ Peter Andersen Fra det kongelige
Iyeyashu Kobayashi . . „ Rasmus Ottesen Tæter.
Dr. Kigiu Kitamaru . . „ Richard Jensen
Inose Hironari „ Walt Rosenberg
Hélène Laroche Frk. Lili Bech fra Folketeatret
Georges Pontac, Tjener hos Dr. Tokeramø.
Japanere.
Retspersonale.

Dr. Nitobe Tokeramø er af meget fornem Slægt. Som alle af Samurai-familierne har han gennemgaaet en streng og hærdende Skole, hvor han opdroges til at blive en nyttig Søn af Nippon — opduges i gammel-japansk Aand, der er ren, uden at være asketisk, og som vel giver enhver Drift sin Plads i Livet, men ikke tillader Drifterne at gøre Individet til deres Slave.

I Paris træffer han imidlertid den meget erfarne Skuespillerinde Hélène Laroche, som snart vinder Magt over ham ved at aabne en hel ny Verden for ham: den erotiske Fordærvelses Verden, som er den europæiske Kulturs typiske Frembringelser Overfor hende svigter han selv det hellige Nippon, selve Mikadoen, selve Slægtens Traditioner. Og naar han til Slut dræber hende, er det ikke for Fædrelandets Skyld, men i Skinsygens Raseri.

Handlingen i Kinoskuespillet er denne:

Da Dr. Nitobe og Hélène en Dag vil sammen ud paa en Biltur, faar han førend de tager afsted et Telegram, hvori den japanske Kolonis Ældste tilsiger ham til en vigtig Konferance. Men det lykkes Hélène at faa ham til at svigte de andre og tage af Sted sammen med hende. Tilfældigvis ser to Japanere — Kobayashi og Dr. Kitamaru — Dr. Nitobes Bil, og da de ser ham sammen med den europæiske Kokotte, beslutter de at iagttage dem, i Haab om maaske at kunne faa ham til at skilles fra hende og saaledes gøre en Ende paa det for en Japaner yd-

mygende Forhold. Kobayashi, der har et Fotografiapparat med sig, tager et Billede af de to, og skynder sig hjem for at fremkalde det, mens Dr. Kitamaru sætter sig udenfor Restauranten for at iagttage dem. Da Kobayashi senere vender tilbage efter at have fuldført sit Arbejde, sidder de to endnu sammen i dyb og ivrig Samtale, i en erotisk Leg, hvori hver Bevægelse røber hans Betagelse.

Da Dr. Nitobe og Hélène tager hjem, iler de to Japanere til deres Klub, hvor de træffer nogle Landsmænd samtend under den gamle Yoshikawas Ledelse. De fortæller om deres Oplevelse og viser Billedet frem. Oprørt over Dr. Nitobes uværdige Optræden, staar den gamle et Øjeblik raadløs. Saa beslutter han at gøre et sidste Forsøg, han beder Dr. Kitamaru følge med og de gaar bort sammen for at opsøge Nitobe.

Doktoren og Hélène sidder i Villaens Have, da Tjeneren Georges melder de to Japanere. Lidt uvillig og nervøs rejser Nitobe sig for at gaa ind til dem. Den gamle Yoshikawa gaar aabent til Værks og viser straks Dr. Nitobe det forræderiske Billede: „For dit Fædrelands Skyld maa du bryde dit Forhold til denne europæiske Skøge —,“ men Nitobe nægter det. Yoshikawa viser ham Mikadoens Portræt — „Svigt ikke det hellige Nippon og dets Herre —,“ men Nitobe ryster paa Hovedet: Hélène er for ham mere end Fædreland og Fyrste. Da kommer Hélène selv ind i Stuen. Hun gaar smilende hen til Japanerne, der hilser med kold Høflighed. Hun begynder at konversere dem, at flirte med den yngre Kitamaru, men Dr. Nitobe beder hende gaa og til Slut forlader hun dem og gaar ind i hans Arbejds-værelse. Da de andre er blevet alene, kan Yoshikawa ikke længere beherske sin Vrede: „Kast den Tøjte ud“ — men skønt Nitobe selv føler sig ydmyget ved Hélènes Optræden, nægter han igen at ville skilles fra hende og tilsidst strækker han Haanden frem og peger paa den fyrstelige Signetring: „Jeg er Eders Herre, jeg befaler Jer: ti stille og gaa.“ Og de andre maa føje sig for ham og gaa. Da Dr. Nitobe er blevet alene, staar han lidt — saa gaar han hen og ser paa Mikadoens Billede: Minder fra Japans Blomsterø stiger frem for ham, Pligten, der kalder, thi han kender Ærens Ord: Pligten eller Døden — han overvældes af Kærlighed til alt det, han har svigtet, og tilsidst nikker han hen for sig: ja, ja, hun skal gaa, for at jeg kan bevare min Slægts Ære uplettet.

Da Dr. Nitobe kommer ind til Hélène, der har ventet paa ham i Arbejdsværelset, meddeler han hende, at deres Forhold maa være forbi — ikke fordi han ikke elsker hende, men for Pligtens, Ærens, Fædrelandets Skyld. Men hun gør Modstand — hun vil ikke miste denne Mand, der er hendes Slave, denne Mand, der har givet hende Glæder, hun aldrig før havde kendt, nye Sensationer, der for hende er fremmede og sælsomme. Det er det gammelkendte Fænomen, at europæiske Kvinder paa en Gang foragter og erotisk betages af Mænd af fremmede Folkeslag. Der begynder mellem de to en Kamp om Magten — og tilsidst sejrer hun; Dr. Nitobe synker betaget ned foran hende, og mens han gemmer sit Hoved i hendes Skød, sidder hun og

stryger ham over Haaret og smiler med et sælsomt, triumferende Smil, lykkelig — ikke over egen Elskov — men blot over hans Betagelse, smilende som Narcis, der i Søens Vande kun saa sit eget Billede.

Men pludselig rejser hun sig og skyder ham bort fra sig — hun maa gaa nu — der er andre, hun skal træffe. Hendes Brutalitet lamslaar ham først, saa bringer den ham i Raseri.

Hun paa sin Side hidses rent erotisk af hans Vrede, hun trækker ham og jo stærkere han ophidses, des mere nyder hun det som et seksuelt Raffinement. Til Slut haaner hun ham: „Glo du med dine skæve Øjne, din gule Abekat — tror du ikke jeg har andre Elskere end dig?“ Og hun ler haanligt. Da glider hans Hænder langsomt op langs hendes Legeme, og med eet, i et voldsomt Tag, griber de om hendes Strube og trykker til.

Endnu smilende, endnu i Vellystens Ekstase dør hun under sin Elskers Hænder. Da Dr. Nitobe ser hende ligge død foran sig, bliver det ham et Øjeblik klart, hvor forfærdelig hans Gerning er og at den paa en eller anden Maade maa skjules — han ringer derfor til Yoshikawa og beder Japanerne komme.

Yoshikawa og de andre Medlemmer af Kolonien kommer lidt efter. Da den gamle Japaner ser, hvad der er sket, smiler han tilfreds — thi han tror, at Nitobe har gjort det af Uvilje mod hende — men Dr. Nitobe selv maa ikke arresteres. Og han spørger de andre: „Hvem af jer vil ofre sig for Fædrelandets Skyld?“ De er alle villige dertil, men tilsidst udvælges den unge Hironari. Og han føres bort af sine Landsmænd for at sone sin Brøde, han har taget paa sig for det hellige Niptons Skyld.

Men Dr. Nitobe kan ikke glemme den Kvinde, han elskede. For ham har Livet intet Værd mere, og træt af alt vil han sone sin Forbrydelse, fordi han føler den som noget ondt, han har gjort mod hende. Foran Retten angiver han sig selv — men forgæves; han føres bort som en syg og utilregnelig Stakkel. Og efterhaanden svinder hans Kræfter bort, han visner hen i syg Længsel efter hende. Forgæves søger Yoshikawa at minde ham om Fædreland, Tro og Pligt. Han bryder sig ikke om noget mere i Verden, Guder og Mennesker er ham ligegyldige undtagen den ene Kvinde, Hélène Laroche, Skøgen, som han elskede og dræbte, hun, der aabnede en ny Verden for ham. Og tilsidst endnu i Døden selv, tror han at se hende. Og hans Hænder strækker sig, skælvende af Attraa, ud imod hende; han føler hende nær, mærker, at han snart skal mødes med hende, aner hendes Mund mod mod sin — og endnu smilende synker han død tilbage.

Tante Aurora.

Fransk Lystspil.

539

TAIFUN.

Skuespil af Melchior Lengyel.

Autoriseret Bearbejdelse.

PERSONERNE:

<i>Dr. Nitobe Tokeramo</i>	<i>Hr. Einar Rosenbaum</i>	} <i>Fra det</i>		
<i>Toyu Yoshikawa</i>	<i>„ Peter Andersen</i>		} <i>kgl.</i>	
<i>Iyeyashu Kobayashi</i>	<i>„ Rasmus Ottesen</i>			} <i>Teater</i>
<i>Dr. Kigiu Kitamaru</i>	<i>„ Richard Jensen</i>			
<i>Inose Hironari</i>	<i>„ Walt Rosenberg</i>			
<i>Hélène Laroche</i>	<i>Frk. Lili Bech fra Folketeatret</i>			
<i>Georges Pontac, Tjener hos Dr. Tokeramo.</i>				
<i>Japanere.</i>				
<i>Retspersonale.</i>				

Som Følge af de levende Billeders særegne Teknik, maa Kinodramaet „Taifun“ paa mange Punkter være forskelligt fra Skuespillet.

I levende Billeder skal Handlingen være enkel og klar; alt det, der i Skuespillet kun faar Betydning ved Replikens Liv, maa skæres bort; Hovedfigurerne maa beherske det hele, deres Væsen og Konflikten mellem dem lægges tydeligt frem for Beskueren. Derfor har det her været nødvendigt at borttage alle dem, der ikke direkte tjener til at belyse de to Hovedpersoners Karakter, Figurer som Renard Beinsky, den gamle Professor og Hélènes Veninde Thérèse. Men selve Kærnen er den samme i Skuespillet og i Kinodramaet: Forholdet mellem Japaneren *Dr. Nitobe Tokeramo* og den raffinerede og erotisk erfarne *Hélène Laroche*.

Dr. Nitobe Tokeramo er af meget fornem Slægt. Som alle af Samuraifamilierne har han gennemgaaet en stræng og hærdende Skole, hvor han opdroges til at blive en nyttig Søn af Nippon — opdroges i gammel-japansk Aand, der er ren, uden at være asketisk, og som vel giver enhver Drift sin Plads i Livet, men ikke tillader Drifterne at gøre Individet til deres Slave.

I Paris træffer han imidlertid den meget erfarne Skuespillerinde *Hélène Laroche*, som snart vinder Magt over ham ved at aabne en helt ny Verden for ham: den erotiske Fordærvelses Verden, som er den europæiske Kulturs typiske Frembringelse. Overfor hende svigter han selv det hellige Nippon, selve Mikadoen, selve sin Slægts Traditioner. Og naar han til Slut dræber hende, er det ikke for Fædrelandets Skyld, men i Skinsygens Raseri.

Handlingen i Kinoskuespillet er denne:

Da Dr. *Nitobe* og *Hélène* en Dag vil sammen ud paa en Biltur, faar han førend de tager af Sted et Telegram, hvori den japanske Kolonis Ældste tilsiger ham til en vigtig Konference. Men det lykkes til Slut *Hélène* at faa ham til at svigte de andre og tage af Sted sammen med hende Tilfæl-

digvis ser to Japanere — *Kobayashi* og Dr. *Kitamaru* — Dr. *Nitobe*s Bil, og da de ser ham sammen med den europæiske Kokotte, beslutter de at iagttage dem, i Haab om maaske at kunne faa ham til at skilles fra hende og saaledes gøre en Ende paa det for en Japaner saa ydmygende Forhold. *Kobayashi*, der har sit Fotografiapparat med sig, tager et Billede af de to, og skynder sig hjem for at fremkalde det, mens Dr. *Kitamaru* sætter sig udenfor Restauranten for at iagttage dem. Da *Kobayashi* senere vender tilbage efter at at have fuldført sit Arbejde, sidder de to endnu sammen i dyb og ivrig Samtale, i en erotisk Leg, hvori hver Bevægelse røber hans Betagelse.

Da Dr. *Nitobe* og *Hélène* tager hjem, iler de to andre til Japanernes Klub, hvor de træffer nogle Landsmænd samlede under den gamle *Yoshikawas* Ledelse. De fortæller om deres Oplevelse og viser Billedet frem. Oprørt over Dr. *Nitobe*s uværdige Optræden, staar den gamle et Øjeblik raadløs. Saa beslut-

ter han at gøre et sidste Forsøg, han beder Dr. *Kitamaru* følge med og de gaar bort sammen for at opsøge *Nitobe*.

— *Doktoren* og *Hélène* sidder i Villaens Have, da Tjeneren *Georges* melder de to Japanere. Lidt uvillig og nervøs rejser *Nitobe* sig for at gaa ind til dem. Den gamle *Yoshikawa* gaar aabent til Værks og viser straks Dr. *Nitobe* det forræderiske Billede: „For dit Fædrelands Skyld maa du bryde dit Forhold til denne europæiske Skøge —“ men *Nitobe* nægter det. *Yoshikawa* viser ham Mikadoens Portræt — „Svigt ikke det hellige Nippon og dets Herre —“ men *Nitobe* ryster paa Hovedet: *Hélène* er for ham mere værd end Fædreland og Fyrste. Da kommer *Hélène* selv ind i Stuen. Hun gaar smilende hen til Japanerne, der hilser med kold Høflighed. Hun begynder at konversere dem, at flirte med den yngre *Kitamaru*, men Dr.

Nitobe beder hende gaa og til Slut forlader hun dem og gaar ind i hans Arbejdsværelse. Da de andre er blevet alene, kan *Yoshikawa* ikke længere beherske sin Vrede: „Kast den Tøjte ud“ — men skønt *Nitobe* selv føler sig ydmyget ved *Hélènes* Optræden, nægter han igen at ville skilles fra hende og tilsidst strækker han Haanden frem og peger paa den fyrstelige Signetring: „Jeg er Eders Herre, jeg befaler Jer: ti stille og gaa.“ Og de andre maa føje sig for ham og gaa. Da Dr. *Nitobe* er blevet alene, staar han lidt — saa gaar han hen og ser paa Mikadoens Billede: Minderne fra Japans Blomsterø stiger frem for ham, Løfterne, han har givet sit Land, Hæderen, der vinker ham, Pligten, der kalder, thi han kender Ærens Ord: Pligten eller Døden — han overvældes af Kærlighed til alt det, han var ved at svigte, og tilsidst nikker han hen for sig: ja, ja, hun skal gaa, for at jeg kan bevare min Slægts Ære uplettet. Da Dr. *Nitobe* kommer ind til *Hélène*, der har ventet paa

ham i Arbejdsværelset, meddeler han hende, at deres Forhold maa være forbi — ikke fordi han ikke elsker hende, men for Pligtens, Ærens, Fædrelandets Skyld. Men *hun* gør Modstand — hun vil ikke miste denne Mand, der er hendes Slave, denne

Mand, der har givet hende Glæder, hun aldrig før havde kendt, nye Sensationer, der for hende er fremmede og sælsomme. Det er det gammelkendte Fænomen, at europæiske Kvinder

paa en Gang foragter og dog erotisk betages af Mænd af fremmede Folkeslag. Der begynder mellem de to en Kamp om Magten — og tilsidst sejrer hun; Dr. Nitobe synker betaget ned foran hende, og mens han gemmer sit Hovede i hen-

des Skød, sidder hun og stryger ham over Haaret og smiler med et sælsomt, triumferende Smil, lykkelig — ikke over egen Elskov — men blot over hans Betagelse, smiler som Narcis, der i Søens Vande kun saa sit eget Billede.

Men pludselig rejser hun sig og skyder ham bort fra sig — hun maa gaa nu — der er andre, hun skal træffe. Hendes Brutalitet lamslaar ham først, saa bringer den ham i Raseri.

Hun paa sin Side hidses rent erotisk af hans Vrede, hun titter ham og jo stærkere han ophidses, des mere nyder hun det som et seksuelt Raffinement. Til Slut haaner hun ham: „Glo du med dine skæve Øjne, din gule Abekat — tror du ikke jeg

har andre Elskere end dig?“ Og hun ler haanligt. Da glider hans Hænder langsomt op langs hendes Legeme, og med eet, i et voldsomt Tag, griber de om hendes Strube og trykker til.

Endnu smilende, endnu i Vellystens Ekstase dør hun under sin Elskers Hænder. Da Dr. Nitobe ser hende ligge død foran sig, bliver det ham et Øjeblik klart, hvor forfærdelig hans Gerning er og at den paa en eller anden Maade maa skjules

— han ringer derfor til *Yoshikawa* og beder Japanerne komme. *Yoshikawa* og de andre Medlemmer af Kolonien kommer lidt efter. Da den gamle Japaner ser, hvad der er sket, smiler han tilfreds — thi han tror, at Nitobe har gjort det af Uvilje

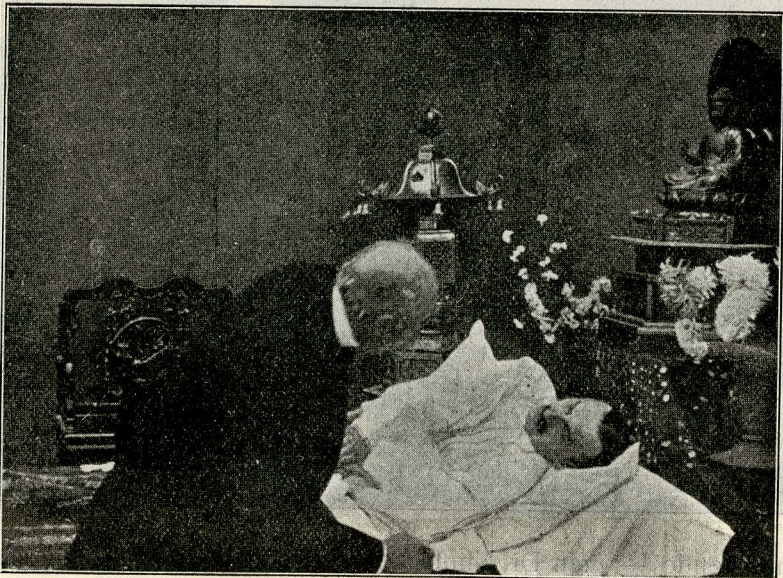
mod hende — men Dr. Nitobe selv maa ikke arresteres. Og han spørger de andre: „Hvem af jer vil ofre sig for Fædrelandets Skyld?“ De er alle villige dertil, men tilsidst udvælges den

unge *Hironari*. Og han føres bort af sine Landsmænd for at sone den Brøde, han har taget paa sig for det hellige Nippons Skyld.

Men Dr. Nitobe kan ikke glemme den Kvinde, han elskede

For ham har Livet intet Værd mere, og træt af alt vil han sone sin Forbrydelse, fordi han føler den som noget ondt, han har gjort mod hende. Foran Retten angiver han sig selv — men forgæves; han føres bort som en syg og utilregnelig Stakkel. Og efterhaanden svinder hans Kræfter bort, han visner hen i syg Længsel efter hende. Forgæves søger *Yoshikawa*

at minde ham om Fædreland, Tro og Pligt. Han bryder sig ikke om noget mere i Verden, Guder og Mennesker er ham ligegyldige undtagen den ene Kvinde, *Hélène Laroche*, Skøgen, som han elskede og dræbte, hun, der aabnede en ny Verden for ham. Og tilsidst, endnu i Døden selv, tror han at se hende. Og hans Hænder strækker sig, skælvende af Attraa, ud imod hende; han føler hende nær, mærker, at han snart skal mødes med hende, aner hendes Mund mod sin — og endnu smilende synker han død tilbage.

unge Minora. Og han tøves bort af sine Landsmænd for at sone den Brøde, han har taget paa sig for det hellige Nip-pons Skyld. Men DeWobbe kan ikke glemme den Kvinde, han elskede.